

*"None of us are free, till all of us are free.
From every river to every sea!"*

(Morgan Bassichis)

Lied van jouw leven

Tussenbrief: Bromsnor deel 2

Vrij aan de lijn

Ik liep met Bollie natuurgebied Kampina in, een wild-hek door, genietend van jong groen en betoverend vogelgezang en hopend een blik op te vangen van de hier vrij lopende grazers. We schrokken van een loslopende hond, die nerveus tussen de bosjes rondrende. Even later, bij een kruising van paden, denderden 3 lompe tankers van Labradors vrij intimiderend op Bollie af, die verstart aan zijn riem bleef staan. De bijbehorende baasjes, twee vrouwen, slenterden even verderop langs. *"Goedemorgen, weet u dat honden hier aan de lijn moeten worden gehouden?"*, probeerde ik vriendelijk. *"Ja, dat weten we"*, was het antwoord. *"Dat is belangrijk, om het kwetsbare jonge wild te beschermen"*. Ik deed mijn best om inspirerend te klinken. *"Ja, dat weten we"*, klonk het weer, geïrriteerd nu. In mij begon het inmiddels flink te koken, maar ik besloot de scène niet te vervolgen met de vraag of ze 'dan soms van mening waren dat deze regel niet voor hen gold'. Dat zou ook een overbodige vraag zijn geweest, want hun hele houding straalde uit dat ze dat vonden. En ik was nou eenmaal geen Veldwachter en had weinig gezagsvols in de melk te brokkelen. Hiermee eindigde mijn zinloze ethische appèl. Bollie en ik vervolgden ons pad als twee brave fatsoensrakers.

Dit voorvalletje bleef de hele verdere dag in mij pruttelen. Waar ging het nou helemaal over...over iets kleins als het negeren van een gebod om honden aan de lijn te houden? Wat maakt mij nou zo boos? Dezelfde emotie overkomt mij geregeld als fanatieke 'fietsmanneltjes' (of, hoewel zelden, '-vrouwtjes') op mountainbikes vinden dat zij nietsontziend over de wandelpaden in het bos mogen scheuren.

Is mijn geraaktheid hierover een teken dat ik, nu ik de 60 nader, een ouwe zeur word, zoals de klagende tantes waar ik me als tiener aan irriteerde? Heeft het aloude *Bromsnor-syndroom* vat op mij gekregen? Vast wel, maar er is méér...

Ik roerde een tijdje rond in dit kookpotje van boosheid, en ontdekte dat ik pijnlijk geraakt wordt waar mensen zich onbelemmerd eigen vrijheden denken te kunnen veroorloven, ook waar er grenzen afgesproken zijn om de natuur, de rechten van anderen, of de belangen van een groter geheel te beschermen. Het recht om me te mogen uiten zoals ik ben of wil is een groot goed, maar verandert in gif zodra ik er het recht aan ontleen om anderen te mogen negeren of zelfs kwetsen. Dat geldt voor mij als individu, maar ook voor het collectieve.

We beschrijven vrijheid vooral als het tegenovergestelde van onderdrukking. Ja, maar dan niet alleen voor mij en 'mijn eigen cluppie'! "*None of us are free until all of us are free!*" Deze regel, en ook de daaropvolgende: "*From every river to every sea!*", hoorde ik in een toespraak op youtube door de Amerikaans-Joodse kunstenaar/activist Morgan Bassichis. Omstreden woorden, uitgetild boven alle misverstanden.

De weg naar vrijheid is, denk ik, de weg om vrij te leren zijn van de ego-capriolen van het IK. Maar het zijn ook de ego-capriolen van het WIJ ('eigen groep, volk, stam, land eerst'), waarvan we ons dringend te bevrijden hebben.

Het begint klein, gewoon hier in mij, wandelend over bospaadjes. Op die weg krijg ik al aardig wat te oefenen, bijvoorbeeld om een inspirerende Bromsnor te zijn ;).

Een liedje uitgelicht

'*Come by here, Lord*' is een gezongen roep om hulp waar we tegen de grenzen van onze mogelijkheden oplopen. **Hier** kun je het zien en beluisteren.

Hart&Ziel en zo.....

Op **vrijdagavond 10 mei** (aanvang 19.30 uur) of **zaterdagmiddag 18 mei** (met Jan en mij, aanvang 14.00 uur) kun je weer met Hart&Ziel meezingen!

Welkom

Ik hoop je te ontmoeten!
Warme groet,

Suzanne

Suzanne Uleman
www.liedvanjouwleven.nl

